
MASOVNA - ZAVOD NEINSTITUCIONALNE KULTURE

15&16. Številka glasila

MASINFO

MASOVNA

klub druga stran
klub goriških študentov
klub 13. brat
rock vibe - ŠKUC

Vsebina:
Protiglobalizacijska

2 Kaj je na stvari?

Analiza kot repriza

Nihče se ne mara ponavljati. Čeprav je to vedno znova bolj potrebno, kajti zgodovinski spomin se ne meri več v letih, ampak v tednih. Infodžankiji smo pač preplavili ta planet, naša pomanjkljivost pa je, da informacija sicer hitro pride v glavo, še hitreje pa gre ven. Zato moramo pomembne stvari vedno znova ponavljati. Nekateri že vse veste, nekateri si boste tokrat zapomnili, ostali pa mogoče naslednjič.

Mostovna je bivši industrijski kompleks v bližini solkanskega mejnega prehoda in ob železniški progi. Njeni prostori so kot nalašč za različne kulturne in socialne dejavnosti. Mestna občina Nova Gorica se je odločila, da objekt postopoma odkupi in ga ponudi v upravo mladim oz. organizacijam, ki bo skrbela za mladinske dejavnosti. Štirje klubi Druga stran, 13. brat, Klub goriških študentov in Rock Vibe - ŠKUC so leta 1998 ustanovili zavod Masovna, ki naj bi bil organizacija za upravljanje Mostovne. Na razpisu za bodočega upravljalca je bil izbran zavod Masovna. Od takrat zavod čaka na obnovo prostorov. Po končani obnovi bo zavod tudi uradno sklenil pogodbo z občino o upravljanju prostorov. Med tem časom je preteklo veliko vode. Razni birokratski in lastniški zapleti so zadevo podaljšali v navidezni nedogled. Kljub temu pa se nekatere stvari le premikajo. Niso tako opazne in veliko ljudi je že obupalo, da bo Mostovna še kdaj zaživila. No, zdaj smo v zaključni fazi. Trenutno teče postopek pridobivanja gradbenega dovoljenja, ki je še zadnja ovira pred začetkom obnovitvenih del. Če ne bo nepredvidenih zapletov, se bo čez kakšen mesec ali dva začela obnova. Upam, da se bo večina tako prepričala, da vsa ta leta čakanja niso bila zaman in da lahko začnemo tisto, kar bi morali že pred petimi leti. Predvsem pa bi rad še enkrat pozval vse, ki kreativno uporabljajo svoj čas, da se oglasijo pri Masovni. Ko bo zadeva naslednje leto vsaj delno obnovljena, se bo lahko začel reden program. Delovanje bo potekalo na dveh nivojih, ki se bodo med seboj seveda prepletali. Po eni strani se bo na Mostovni začelo koncertno, galerijsko itd. dogajanje, po drugi strani pa bo na Mostovni veliko prostora in časa tudi za ustvarjanje, druženje in snovanje novih zamisli. Seveda pa je tudi trenutno kar nekaj projektov zavoda, ki se jim lahko pridružite. Poleg Masinfa, ki je vedno vesel novih

sodelavcev, bi radi čimprej začeli tudi z radijsko oddajo, ki naj bi ponudila "drugačne" novice in "drugačno" glasbo. Tudi za to bi potrebovali nove ljudi. Poleg tega imamo občasne akcije, ki vzamejo veliko energije in zahtevajo številčno posadko. Seveda ste vabljeni, da skupaj z zavodom začnete nov projekt, ki nastaja v vaši glavi. Možnosti so odprte. Predvsem pa je treba očitno še enkrat jasno in glasno povedat, da je zavod odprt za vse, ki želijo delovati po njegovih pravilih. O katerih pa lahko soodločate, če se dovolj angažirate. Mostovna ni namenjena par ljudem, ki so se organizirali v nek zavod, in bodo sedaj furali neko svojo politiko. Mostovna je namenjena vsem, ki želijo ustvarjati in s svojim delom ne ogrožajo svobode drugih.

V začetku leta smo izdali tudi predstavljeno brošuro Mostovne / Masovne, ki jo po želji lahko prejmete na vaš naslov. Služi vam lahko kot dober uvod v poznavanje problematike Mostovne.

Še nekaj besed o sami vsebini Masinfa. V zadnjih številkah veliko prostora namenjamo t.i. političnim zadevam in nekoliko manj kulturi v njenem ožjem pomenu. Ker smatramo, da je meja med kulturo in politiko le navidezna in se obe človekovi dejavnosti nezadržno prepletata. Nedopustljivo pa bi bilo, da bi v času nedvomno zelo burnih družbenih dogajanj tiščali glave v pesek in k vsemu skupaj ne dodali še našega pogleda.

In ne pozabite... Pred začetkom obnove Mostovne bo vsaj še eno dogajanje 29.9.2001. Preberi cel Masinfo, pa boš izvedel več!

Marko Rusjan

"Kar se pa tiče ureditve oz. pridobitve gradbenega dovoljenja je dejstvo, da občine ob pridobivanju dovoljenja za adaptacijo na upravni enoti ne sme nič ovirati, saj do sedaj vodenih postopki za projektno dokumentacijo in urejanje lastništva transparentno kažejo vsestransko namero za dosegajo tega cilja. Predložiti je treba overjene dokumente, prisotnih je lahko nekaj mehanizmov, ki lahko zavlečajo pridobivanje gradbenega dovoljenja, vendar do tega ne sme priti."

Tomaž Ljubič

Masinfa - glasilo Zavoda Masovna
Vpis v Evidenco javnih glasil št. 1718
Glavni in odgovorni urednik: Marko Rusjan
Tehnično urejanje: Simon Markič

Prispevki v tej številki so spisali Luciano Capaldo, Marko Jelinčič, Neža Kodrič, Brane Koncilja, Simon Markič, Varja Požar in Marko Rusjan. Z novicami je pomagal Sandi Maver.

Izid glasila omogočata MO Nova Gorica in M Servis Nova Gorica ter kot pokrovitelj Gara d.o.o.
Naklada: 3.000 izvodov
Tisk: Tiskarna ZlP Solkan
Nova Gorica, september 2001 - dvojna številka

Prispevke, obvestila in komentarje za naslednjo številko pošljite na elektronski naslov masovna@hotmail.com ali na Zavod Masovna, p.p.1, 5000 Nova Gorica. Vabljeni tudi v pisarno zavoda na Prvomajski ulici, nasproti Gostola, telefon 05 3023 440. Masinfo na internetu: <http://www.masovna.org/masinfo/index.html>

masovna@hotmail.com

Gorica, 5., 6. in 7. oktober 2001

Z neprikritim veseljem napovedujemo tridnevno dogajanje v naši neposredni sosedstvi - Gorici (Italija) - 5., 6. in 7. oktobra. Te dni se bodo odvijale okrogle mize, javni forumi, nove ideje in koncert na meji. Inicijativo je prevzel pred kratkim ustanovljeni No Border Social Forum, ki združuje raznovrstna združenja, organizacije in posameznike iz severovzhodne Italije in Slovenije. Nastal je iz potrebe po politični akciji v zvezi z azilom in državljanstvom zaradi fizičnih, družbenih, ekonomskih, pravnih in kulturnih mej, ki izključujejo del človeštva. Namen dogajanja je znova opozoriti na problem prebežnikov, ki na tem koncu sveta postaja vedno bolj pereč. Italijanska vlada je sprejela ostreje ukrepe in militarizirala del Gorice. Slovenska vlada gleda in se uči. Zato si je novoustanovljeni forum zadal konkretno cilje, ki bodo izboljšali položaj prebežnikov. 5. in 6. oktobra bodo potekale okrogle mize, predavanja in javni forumi, 7. oktobra pa bo na meji blizu novogoriške železniške postaje velik koncert v podporo prebežnikom.

Mostovna, sobota, 29.9.2001

Tudi pri zavodu Masovni bomo podprli dogajanje in teden prej, v soboto 29.9. na Mostovni priredili **Dan odprtih vrat in odprtih glav**. Ogledali si boste lahko videoprojekcije proti globalizacijskih demonstracij iz Seattla, Prage, Ljubljane itd. Prisluhnili boste lahko okrogli mizi o globalizaciji, mejah, uporu in alternativah. Proti koncu pa boste lahko prisluhnili tudi lahketnejši glasbi. Pogostili vas bomo tudi z jedačo iz naše "ljudske kuhinje", kajti na Mostovni ne sme biti nihče lačen. Program še ni dokončen in ga lahko še dopolnite. Glede programa se pozanimajte še pravočasno. Naš namen je predstaviti sodobno dogajanje, ki ga lahko v medijih le površno spremljate. Skozi sproščeno debato bi radi dosegli medsebojno obogatitev idej in ustvariti prijeten sobotni dan, ki bo odlično povabilo na kasnejše dogajanje v Gorici. Upamo, da bomo s tem dogajanjem tudi presegli mejo med kulturo in politiko, ki bi jo radi nekateri umetno vzdrževali, ter medgeneracijske meje, ki so prevečkrat prisotne in prikazali, da je politika še kako zanimiva, če v njej aktivno sodeluješ.

Ob čezmejni manifestaciji

Gorica 2001, na meji Evrope se vsak dan na račun prebežnikov udejanja sramota represije. V Genovi smo s petdeset tisoč imigrantov na ulicah od sveta zahtevali mir, svobodo, spoštovanje, ponos, prihodnost za človeško raso. Genova kot znak ožanja človeških pravic... Gorica kot nadaljevanje desničarske logike militarizacije in zatiranja šibkejših v imenu varnosti. Gorica-Gorizia; zgodovina je te kraje, te griče obsodila na razdelitev z mrežo, postavljeno od zgoraj, brez spoštovanja čezmejne kulture, ki je začnala območje. Ta meja je služila, in nekateri jo še vedno

izrabljajo, za sejanje razdora, sovrašta, predsodkov, zapiranja pred jezikom in tradicijo, predvračeno v letih ločitve. Mesto, dejansko razdeljeno na dvoje, ki ga sedaj želimo združiti preko novega skupnega občutnega.

Gorica ob taki meji nima prihodnosti; leta je bila razdeljena s političnimi mejami, ki so njen izgled v bližnji zgodovini obogatile s številnimi vojaškimi kasarnami. Kasarno nočemo, želimo prostore, v katerih bi skupaj s slovenskimi bratimi delili kulturno in politično rast od začetka, in preizkušali nove oblike sprejema za žrtve neoliberalistične globalizacije - kolonializem, začetega z domorodci pred petsto leti in še vedno trajajočega skozi ekonomsko nadvladavo -, ki nam oznanjajo, da model razvoja, ki smo ga vsilili svetu, svet uničuje, in uničuje tudi samospoštovanje ljudi. Temu nasprotujemo, kar bomo pokazali v septembru, uprli se bomo deportacijam prebežnikov v Bari; terjali bomo pravico do prostega gibanja, pravico do življenja, pravico do državljanstva, ki po našem mnenju pripada vsem ljudem sveta.

Svet, kot je naš, kjer je izključevanje normalnosti, poraja nasilje, integralizem, mafije... Človek naj bo osnova, proti kateri naj bi se svet gibal, ne pa cilj premnogih obrobnih interesov in vsiljenih dobrin, ki se jih povprečni državljan boji izgubiti, a je obenem njihov suženj.

Luciano Capaldo

...in je rekel: "Bodi meja."

Pravijo, da se človek na vse navadi. (Kar seveda ni nič drugega kot priznanje s strani "zdrave kmečke pameti", da človeka določa njegovo družbeno okolje.) Tako nas ne bi smelo čuditi tudi mirno sprejetje dejstva, da se je meja med obema Goricama nenačadno "odebelila". Pol vojaške, pol policijske enote z najšodobnejšo tehniko, ki jo med drugim uporabljajo tudi Američani na svoji meji z Mehiko, dan in noč čaka na nezaželene goste. Reke beguncev in migrantov se še vedno valijo iz kriznih žarišč in ekonomsko šibkih področij. Novogoričani povečano uniformirano le redko opazijo, kajti še vedno jih ščiti pridobitev rajne Jugoslavije - prepustnica. Na videz bizarna situacija, ki bolj kot na nekdaj najbolj odprto mejo v Evropi spominja na Belfast, kmalu pridobi obrise normalnosti, če le bežno poznamo sodobno zgodovino. Na eni strani imamo res izvrstno sposobnost prilagoditve ljudi, še posebej v kolikor se fatalistično sprejemata družbene procese kot naravne procese, na drugi strani pa kratkovidnost in slab spomin, da bi na sosedovem dvorišču prepoznali klice nikoli mrtvih ideologij. Zadeva je pa še toliko nevarnejša, ker nobena ideologija ne pozna državnih meja in tudi v Sloveniji so plodna tla za prenovljeni fašizem.

Zadeva so še veliko bolj komplikirane. Zakaj določene

politične strukture nasprotujejo odprti meji? Kateri družbeni razredi jih podpirajo? Zelo poenostavljen teoretski koncept nam da naslednjo sliko. Fašizem išče svoje prirvžence v nižjem srednjem razredu (lastniki malih prodajal, obrtniki, nižji državni uradniki...), ki se v svojem strahu, da zdrinkejo med delavski razred, tja kjer človek premere le svojo delovno silo, zatekajo k avtoritarni rešitvi problema. Globalizacijski procesi so do sedaj predvsem prikazali pospešeno akumulacijo kapitala in večanje socialnih razlik. Kapitalsko prešibki srednji sloj se ne more kosati s finančnim kapitalom. In tu nastopi prevara, ki ji omenjeni srednji razred zlahka nasede. Meje so lahko še tako nepropustne in militarizane, finančni kapital potuje v obliki računalniških kilobajtov in ne pozna omejitev. Mala družinska podjetja propadajo (vzemimo si za primer položaj trgovinske dejavnosti v Sloveniji), saj je pritisk večjih podjetij prevelik. Bivši podjetniki postajajo (zopet) mezdni delavci. Zaprte meje pa so tudi v interesu transnacionalnih podjetij, saj jim ustreza, da ljudje ostajajo v deželah, kjer so "demokratični standardi" najnižji in kjer sindikatov ni.

Meje se odpirajo le za strokovnjake, ki jih je po možnosti še izšolala revnejša država z javnim denarjem.

Kako torej sprejeti vso to militaristično prikazan na naših mejah? Če jo sprejmemo kot dano dejstvo, do katerega je pač nujno prišlo in ki je nujno potrebno, potem smo v sebi že sprejeli nekatere psihološke obrazce, ki omogočajo nastanek zgoraj opisanega pojava. Varovanje meja ni navadno urejanje prometa. Zadeva je za nas toliko pomembnejša, ker slovenska policija neuradno ocenjuje italijanske ukrepe kot ustrezne. Kar je zaskrbljujoče iz najmanj dveh razlogov. Italijanski ukrep očitno temelji na tradiciji skrajnega nacionalizma, ki za svoje cilje uporablja krinko ideologije reda in zakonitosti ("law and order"), zato bi lahko sklepali, da so tudi na "naši strani" prisotne določene avtoritarne politične tendence. Znano je, da je v policijah zahodnih držav velik del privržencev neofašističnih gibanj. Avtoritarnost in želja po represivnem reševanju političnih dilem pa se je v preteklih mesecih znotraj slovenske policije še kako pokazala. Dovolj zgovorna je bila TV predstava policija vs. demonstranti ob srečanju Bush - Putin. Drugi problem pa je posnemanje italijanskih receptov na slovenskih mejah. Prav zlahka si predstavljam reflektorje na reki Kolpi (še pomnite Dachau?), financiran s strani davkoplačevalcev, ker je neka nam neznana gospa Evropa tako hotela ali ker nekdo misli, da tako hoče. Danes sem slučajno zapazil pritožbo direktorja slovenske policije nad delom novogoriške policije. Očitno niso dovolj prizadetni pri lovljenju "človeškega blaga". Prav gotovo se zaveda, da pomeni okrepitev slovensko-italijanske meje z italijanskimi policisti klofuta prizadetnosti slovenske policije, da obvaruje sveto evropsko zemljo pred vdorom barbarov. Slovenija mora v svojem prizadevanju za vstop v Evropsko unijo še bolj zavarovati meje, kajti nemočna italijanska protifašistična vlada je zaradi neresnosti "modrih" bila prisiljena v njim tako neljubi ukrep.

Kaj nam ostane v boju proti mejam? Najprej je potrebno na obeh straneh meje narediti veliko čistko in pospraviti nacionalistične strahove na varno. Gorica naj se znebi italijanskosti in naj znova zaživi multikulturni utrip časa, ko so v tem starem mestu skupaj živeli Italijani, Slovenci, Furlani, Avstrijci in Židje. Nova Gorica pa mora svojo multikulturalnost še najti. Problema meje ne bo odpravila Evropska unija, kajti meja se bo samo premaknila nekaj sto kilometrov južneje. In to bo še vedno naš problem. Če nas moti ta meja, nas morajo motiti vse meje. V nasprotnem primeru smo samo hipokriti, ki iščejo vzvrsena načela o svobodi za prikrivanje svojih potreb po nemotnem biznisu ali sobotnem nakupovanju "brez meja".

Za sklepno pripombo pa še nekaj o delu policije, ki ni neposredno povezano z državno mejo. Novogoriški policisti so se lahko svojemu direktorju pohvalili s povečanjem števila odkritih prekrškov vožnje pod vplivom mamil. Takšna hvala zbuja kar nekaj sumov. Prvič je ugotavljanje drog v krvi vse prej kot nesporna zadeva. Predvsem ko gre za THC, ki se nahaja v marihuani. Vsakdo ve, da THC ostane v krvi tudi nekaj tednov. Kar pa ne pomeni, da človek ostane toliko časa pod njegovim vplivom. Testi, ki jih opravijo pri odvzemu krvi, pokažejo le količino te prepovedane spojine. Nikjer

Nihil fit sine causa - nič ne nastane brez vzroka

Zaupam v naš čas, verjamem, da živimo v prostoru, ki upravičuje moje zaupanje. Na nas je, da pokažemo, kaj nas je naučila zgodovina. Pred šestdesetimi leti je bila Gorica leglo nestrpnosti, bili so ljudje, pripravljeni ubijati za mejo. Kaka meja neki! Kdorkoli se povzpne na Kekec, da bi se naužil razgleda vse tja do morja, lahko vidi, kako umetna konstrukcija je ta strašna meja. Obe Gorici ležita tesno skupaj in dajeta iluzijo o velikem mestu, v katerem živimo. Tisti, ki se venomer pritožujejo nad majhnostjo, naj gredo pač večkrat na palačinke. Čeprav je res, da je naš kraj majhen, precej varen, razmeroma neonesnažen, z ugodno klimo, blizu morja, rek in gora... v glavnem, slovenska Kalifornija. Vendar mnogo manj hrupna in nenatlačena z milijoni mimobežnih ljudi. Se pač vsi poznamo in vedno, ko se bomo vračali vanjo, bo gotovo kdo, ki nas bo vesel. Ne more človek tavati po svetu, ne da bi vedel, kje mu je izhodišče.

Življenje je krog naokrog, se pač vedno na koncu znajdeš tam, kjer si začel. Bil si genski zapis in vanj se povrneš.

Torej, na nas je, da pokažemo, kaj nas uči sedanost. Prostori kot je Mostovna, so tudi drugod po Sloveniji - Metelkova mesto LJ, Pekarna MB... Zakaj bi se morali ukvarjati z enakimi težavami kot oni? Manj ljudi imamo, zato bi načeloma moral biti manj razprtij, in kar je najpomembnejše: prostor mora ostati zdrav in čist, da bo obrodil bogate sadove. Tako se bodo ustvarili pogoji, ko bo človek vse življenje lahko zahajal nekam, kjer se bo počutil dobro in zaželjeno, kjer bo ponudba pестra in konstruktivna, kamor bo lahko usmerjal svoje ustvarjalne viške in nenazadnje, kjer se bo lahko spočil od ponorelega sveta, ki čaka na nas tam zunaj. Žurka za pričetek

pa ne izvemo, kdaj je prišla tja. Problem je jasen. Vsakdo, ki uživa "travo" (uživanje po naših zakonih ni prepovedano!), je v nevarnosti, da bo prej ali slej spoznan za krivega vožnje pod vplivom mamil. Pa četudi je pokadil en "špinel" pred tednom dni. Kar kaže na nevzdržno situacijo, saj država kaznuje nedolžne. Ker veliko ljudi kadi travo, policistom ni težko tvegati in marsikoga poslati na odvzem krv. Če odkloniš, si tako ali tako avtomatsko kriv. Torej imajo policisti na tem področju idealno možnost za povečanje storilnosti. Le-ta jim prinese dvojno korist. Uspešnim lovcom na kršilce zakonov se obeta napredovanje in višja plača, sami policiji pa povečano število prekrškov služi kot dober argument v borbi za proračunsko pogačo. V stilu vedno več je mamil, dajte nam še več denarja za vojno proti drogi. Ostane nam samo, da čakamo, da se kaka žrtev spomni in vloži pritožbo na ustavno sodišče. Gre namreč za kršitev, oh in sploh opevanih, človekovih pravic. V nasprotnem primeru bomo še naprej lahko opazovali nemoteno izvajanje pritiska nad že tako neupravičeno stigmatiziranim delom prebivalstva.

Marko Rusjan

obnove se je zgodila. Prišli so več ali manj vsi, bilo je zakon, padal je dež in naredil celo štalo. No problem, začenjamo skromno; sicer pa se je tudi Kristus rodil v hlevu, toda njegov nauk je obkrožil svet. Resda je trajalo 2000 let, da se je ideja o enakosti ljudi pred Bogom razširila po planetu, vendar gre vzrok te počasnosti pripisati neprimernim sredstvom komunikacije. Luter je že bil bolj hiter, saj se je v njegovem času začelo tiskati knjige in se je informacija o enakovrednosti jezikov pred Bogom hitreje širila. Ta Bog se sploh ves čas nekaj meša vmes in je že tako vmešan v posameznika, da je pravzaprav del vsakogar. Zato, kar velja za Boga, naj velja tudi za človeka. Sploh pa zato, ker se bo Zemlja nekoč ustavila, še prej pa klimatske razmere ne bodo več ustrezale za preživetje homo sapiensa in bo treba najti

način kako naš zapis prenesti v nefizično, a hkrati obstojno obliko, ki se bo sposobna vzdrževati oz. reproducirati. Naj si malo človeček le enkrat prizna, da je sicer daleč najbolj zahteven, razvit in uspešen primerek v vesolju, da pa bo moral, če hoče preživeti, upoštevati tudi tiste nivoje, ki jih zdaj zaradi svojega občutka superiornosti razlagata kot nežive.

Skočila sem v prihodnost in kar slišim pripombe "kaj to mene briga, itak se me ne tiče...". No, za take dolgoročno ni rešitve. Tudi, ko se je že dolgo vedelo, da se Zemlja vrti okoli Sonca, je bilo še mnogo tistih, ki to niso verjeli ali jih pač ni brigalo, gotovo pa to niso bili tisti, ki so pripomogli k napredku življenja, k vsemu udobju, ki ga dnevno uživaš.

Selekcija ostaja. Nekoč je odločala zmožnost prehranjevanja in razploda, potem družbeni položaj po rojstvu, sedaj denar. In mi smo ravno v ugodnem položaju, ko denarja še ni toliko, da bi lahko bili pasivni, hkrati pa so nam poglavite dobrine pogojene z njim na voljo. Ker še nismo popolnoma pomehkuženi s tem da bi imeli vse pri roki, lahko razmišljamo s svojo glavo in kvaliteta misli bo tista, ki bo v prihodnosti odločala o preživetju.

Neža Kodrič

(Proti)Globalizacija - nekaj vzrokov in posledic

Teze:

- Nič čudnega, da so protiglobalizacijske demonstracije nasilne.
- Protiglobalizacijske demonstracije kot moda oziroma vrsta zabave - postmodernističen socioološki pojav.
- Razmah neonacizma in ksenofobije je posledica globalizacijskih procesov.

Protiglobalizacijske demonstracije postajajo del vsakdanjika. So logična in legitimna reakcija na globalizacijske procese, pozornost pa zbuja zaradi nasilja. Ob obsojanju nasilja na demonstracijah pa se je dobro zavedati nasilja globalizacijskih procesov samih, kar na prvi pogled morda ni vidno. Gonilo globalizacije je dobiček in drugi ekonomski motivi, ki k njemu vodijo (povečanje tržnega deleža, znižanje stroškov...). Zaradi njega je globalizacija tako prodoren in temeljit proces.

Zelo dober primer agresije dobička je izvolitev in vladanje Georgea Busha mlajšega, ki kaže, kako se velika multinacionalna podjetja in bogatejši sloji polaščajo politične moči. Pomembna tema zadnje predvolilne kampanje v ZDA je bila, kaj narediti z velikim proračunskim presežkom, ki se je nakopičil v zadnjih letih gospodarske prosperitete. Opciji sta bili dve:

- poceniti zdravstvene storitve, ki so v ZDA precej drage in tako težje dostopne za ljudi z nižjimi dohodki, ali - znižati davke.

Bush se je odločil za drugo možnost. Od nje pa bodo največ imeli ravno bogatejši in multinacionalke - to so pa ravno tisti, ki so Bushu plačali volilno kampanjo. Mimogrede, Busheva družina spada med bogatejše v ZDA.

Kako multinacionalke obvladujejo ameriškega predsednika kaže tudi, kako se Bush upira ratifikaciji Kyotskega protokola, po katerem bi morala tudi ameriška podjetja zmanjšati izpuh ogljikovega dioksida, da bi zmanjšali učinke tople gredje in onesnaževanja. To bi od podjetij terjalo precejšnje investicije, ki se na kratek rok ne bi odrazile v rasti tržnega deleža ali v znižanju stroškov - torej ne bi takoj pripeljale k rasti dobička. Take investicije pa po mnenju ameriških menedžerjev in lastnikov podjetij niso upravičene in s tem zato ne bo nič. Cel svet se zaveda problematike segrevanja ozračja in onesnaževanja, vsi so pripravljeni zmanjšati izpuh ogljikovega dioksida v ozračje, razen Busha (in v ozadju ameriških podjetij - spet tistih podjetij, ki so financirale Bushovo volilno kampanjo). Trikrat lahko tudi ugibate, zakaj se Bush zavzema za gradnjo protiraketnega ščita. Tako se v ZDA kupuje volitve in tako se vrača usluge za plačilo volilne kampanje. Buš ne zastopa interesov večine ameriških državljanov, niti se ne zavzema za splošno svetovno blagostanje, kar bi se od predsednika ekonomsko najmočnejše države na svetu lahko pričakovalo. On je le zastopnik interesov tistih podjetij, ki ga financirajo in tistega sloja ljudi, ki mu tudi sam pripada. Kdo in kako naj torej zastopa interesu npr. vietnamskih otrok, da bi šli raje v šolo, kot pa da delajo skoraj zastonj za Nike? Kdo in kako le, če se je

predsednik ekonomsko najmočnejše države na svetu obrnil proti njim? Kdo in kako naj se bori za ekološko preživetje našega planeta, če predsedniku ZDA to ni mar? Demonstracije - četudi nasilne - so morda še preblaga reakcija na takšno vladanje.

Je pa možna še ena, manj resna razloga za množično udeležbo na protiglobalizacijskih demonstracijah - in sicer ta, da so te demonstracije enostavno - moderne. Mediji, moda, način zabave v veliki meri določajo družbo, v kateri danes živimo. Medijem so demonstracije (če so nasilne, pa toliko bolj) tisto, kar je za holivudske producente odličen scenarij za film ali videoigro, torej nekaj, kar bodo vrgli na trg (informacij) in mastno zaslužili. Kar naenkrat se mediji polni poročil o nasilnih demonstracijah, ker to je informacija, ki ljudi pritegne. Ni važna vsebina ali vzroki, važna je akcija. Važno, da je informacija bombastična, da šokira, pa bo branost ali gledanost narasla (in posledično cena reklamnih oglasov in končno - dobiček). Če takih informacij ni, si je treba izmislieti vsaj kakšna namigovanja (kot npr. pred kratkim v naših medijih, da Drnovšek paktira z Janšo). Danes v medijih (vsaj komercialnih) ne prevladujejo dejstva ali vsebina, važno je, kako je vsebina prikazana, v kakšno embalažo je vsebina zapakirana. Važen je prvi vtis, izgled, embalaža. Zato ima danes televizija oz. vizualna informacija (tudi film) toliko pomembnejšo vlogo od tiskanih medijev - ker je hitreje dojemljiva, lahko se jo prikaže bolj všečno, pa čeprav je zaradi tega bolj površinska, kjer se bistvo velikokrat tudi zakrije. To je bistvena značilnost delovanja medijev v današnjem času. Najboljši dokaz za to je MTV, ki je glasbo povsem zbanaliziral: ni važno, ali je pesem dobra ali ne, važno

je, da pevka miga z ritjo. Po eni strani je MTV popularno glasbo približal masi ljudi, po drugi strani pa je zabrisal ločnico med dobro in slabo glasbo.

Tako mediji rabijo množične in pogoste demonstracije, da imajo sploh o čem poročati. Če pa so demonstracije še nasilne, toliko bolje. Ko sem gledal posnetke iz Genove, sem res imel občutek, da gledam nek akcijski film. Videl sem tekanje zamaskiranih demonstrantov, razbijanje, mrtveca, kri - akcijo. Ničesar pa nisem zvedel npr. kdo so ti demonstranti, za kaj se zavzemajo, ali imajo morda kakšen sestanek s kom iz G-8... Res pa sem kasneje o tem lahko kar precej prebral.

Občutek sem dobil, da se do neke mere tudi demonstranti vedejo po podobnih načelih - važno, da je akcija. Saj na televiziji tudi nič drugega razen akcije nisem videl. Zelo verjetno so na njihovo obnašanje televizija in mnogi holivudski akcijski filmi tudi vplivali (počasi in nezavedno).

Krog je tako sklenjen: mediji rabijo demonstracije, da imajo o čem poročat, demonstranti pa jih z veseljem uprizarjajo, ker jim je to neka nova oblika zabave: če se naveličaš interneta, rejava, Big Brotherja ali videoigric, je tu že nova vrsta zabave - protiglobalizacijske demonstracije.

Še nekaj je neločljivo povezano z globalizacijo - migracije ljudi, le-te pa povzročajo ksenofobijo. ZDA (pa tudi Evropa) bi rade volje pokupile npr 15% kitajskega gospodarstva, vendar, ali bi bile ZDA (in tudi Evropa) pripravljene sprejeti npr. 10% Kitajcev, ki bi iz političnih ali ekonomskih vzrokov radi zapustili Kitajsko? 10% Kitajcev je namreč dobroih 100 milijonov ljudi! Se čudimo razmahu ksenofobije in skrajnih desničarskih gibanj v zahodnem svetu? To je le obrambni mehanizem razvitega sveta na migracije ljudi - kot enega stranskih učinkov globalizacije. Sicer slab obrambni mehanizem, a očitno boljšega ni. Veliko ljudi razvitega sveta bi raje videlo (in jaz navsezadnje tudi), naj tistih 100 milijonov Kitajcev in še vsaj 100 milijonov drugih Azijcev in Afričanov ostane doma - in po svoje je ta želja čisto normalna in je ne gre podcenjevati.

S tega vidika torej ksenofobičnost Slovencev (in tudi drugih narodov) ni plod nekega apriori zavračanja tujcev, ampak ima neko razlagi, čeprav bolj na podzavestni ravni. Geslo "Vsi drugačni - vsi enakopravni" pa za večino očitno ni dovolj, da bi stiske tujcev razumeli in jih sprejeli brez ksenofobije.

Našteti pojavi so prepleteni, problemi, ki jih povzročajo, pa zelo kompleksni. Zato ni čudno, da vlade, civilna družba in drugi še nimajo vseh rešitev zanje. Paradoks pa je v tem, da bi morda ravno globalizacija in multinacionalke pomagale odpraviti revščino in obdržala tistih 200 milijonov ljudi doma. Globalizacija namreč odpira delovna mesta v tretjem svetu. Bi pa morale imeti države nekoliko večji nadzor v tem smislu, da bi bile multinacionalke (ali države prek davkov) primorane vlagati v zdravstvo in izobrazbo tamkajšnje delavne sile - sorazmerno s tem, koliko izkoriščajo tamkajšnje naravne vire in delovno silo.

Marko Jelinčič

Ideološke in represivne reakcije na anti-globalizem

Anti-globalizem je množično gibanje de iure et de facto. Anti-globalizem predstavljajo socialno in ekološko osveščena družbena gibanja, ki se po vsem svetu soočajo s hegemonijo finančnega kapitala. Multikorporacije, velika podjetja, ki monopolno obvladajo trg in zapovedujejo pravila igre mimo demokratičnih, socialnih in ekoloških zakonov so dejanska manifestacija strukturiraniosti moči finančnega kapitala. Globalizem = globalna diktatura finančnega kapitala, kjer igra politika vlogo in vrsto funkcij v grosističnem trgovjanju, kjer se upošteva specifiko profitabilnih interesov, ki so običajno v nasprotju z družbenimi interesimi in javnimi mnenji. Najbolj elementarna (osnovna) ideološka reakcija je razširjanje stereotipov o "dobrih" in "slabih" anti-globalistih. To je klasična ideološka poteza - uvod v selekcioranje, katerega izhodišče je diskvalificiranje, povezano z vrsto sintagm - "huligani", "uporniki brez razloga" etc... Ideološka strategija poskuša opraviti delo selekcioranja, tako da bi oslabila akcijsko enotnost pluralnih antiglobalističnih dejavnikov. Kadar pa ideološka strategija ni učinkovita, se globalistični režimi poslužujejo represivnih strategij in taktik, sankcioniranja, discipliniranja, predvsem pa nadziranja. Vse ustavno predpisane pravice državljanov in državljanov prenehajo veljati, kadar to ni v interesu globalističnih režimov. Tako se uvajajo pregledi na državnih mejah EU - to je omejevanje tranzitnosti ljudi - seveda anti-globalističnih aktivistov in aktivistk. Klasična represivna strategija pri nevralizirjanju družbenih gibanj je infiltriranje policijskih specialcev in sodelavcev - v vrste protestnikov - t.i. provokatorji. Pogostokrat pa se represivne metode izvajajo na posredne načine - s kontra-obveščevalnimi metodami, kjer se koordinira ideološka in represivna strategija. Skupni cilj omenjenih strategij, taktik, metod in drugih ukrepov, je onemogočanje razvoja in konsolidacije anti-globalističnih gibanj. Vsako družbeno gibanje pa je učinkovito, če je ustrezno organizirano in sicer na način, ki vzpostavlja prakso alternativnih načel, ki se morajo razlikovati od hierarhično hegemonističnih načel globalističnega režima.

PS: Po zadnjih informacijah se je slovenska policija lotila uglednih protiglobalističnih aktivistov iz Urada za intervencije. Pri tej represivni kampanji pa je sodeloval tudi nek državni uradnik.

Brane Koncilja

Kdo se boji črnega moža?

Zloglasno zasedanje najvplivnejših osmih držav sveta je že daleč nazaj in v glavnem se niti ne spominjamo, kaj so se mogočniki dogovarjali. Živo pred očmi pa so prizori dogajanja, ki naj bi bilo obrobno, a je nazadnje prevzelo glavno vlogo in še vedno buri duhove. Veliko preveč je bilo vseh nesmislov in nedoumljivosti, da zadeva ne bi bila sumljiva po dolgem in počez.

V Genovi naj bi nekaj deset tisoč policistov varovalo nekaj deset državnikov pred več sto tisoč demonstranti, ki so si za izražanje svojega prepričanja zamislili različne prijeme. Največ se jih je namenilo povsem miroljubno sprehajati, vzklikati gesla in mahati z zastavami. Bolj drzni so se demonstrativno, brez nasilja poskušali prebiti v "rdečo cono", mestni predel, zaprt za "navadne ljudi". Najmanj številne, a najbolj opažene in ključne za odvijanje dogodkov so bile z izvajanjem policistov in uničevanjem domnevnih simbolov kapitalizma skupine takopoimenovanega "črnega bloka".

Sprva je vse zgleдалo preveč neresno, da bi bilo resnično. Nekaj v črno oblečenih zamaskirancev zažiga automobile in razbija izložbe, kar oddelek policije sprembla s primerne razdalje, z zanimanjem, a brez očitne brez prave volje za posredovanje. Ko je ulica primerno opustošena in se morajo vandali že potruditi, da najdejo še kaj za uničiti, policisti strumno topotajoče zakoračijo

specialne policijske enote vdrejo v zasilna prenočišča, nabunkajo in aretirajo vse prisotne in razglasijo veliko zmago nad sovražnikom. Mimogrede in slučajno zaidejo še v prostore organizatorjev protestov, jih razsuejo in odnesejo videoposnetke, zapisnike in ostala gradiva, ki dokazujejo kršenja človekovih pravic s strani državnih organov.

V dneh zatem sledi preštevanje pretepenih in poškodovanih, popis škode in čedalje večji dvomi v obnašanje policije. Ob bombastičnem medijskem naštevanju posameznih primerov je celoten represivni scenarij, čeprav prozoren in očiten, nazadnje ostal izven občega dosega.

V Genovi je bilo le malo prepuščeno naključju. Po izgredniških protoglobalističnih demonstracijah drugod po Evropi so načrtovalci zaščitnih ukrepov imeli proste roke. Neomejeno število ljudi in opreme, kilometre pregrad, s katerimi so prebivalce naredili zapornike v lastnem mestu. V svojem napuhu in vsemogočnosti jim obvarovanje imenitnih gostov ni bilo dovolj, priložnost so žeeli izrabiti tudi za javno razkrinkanje (trans)državnih sovražnikov in obračun z njimi. Tudi za ceno razdejanja celega mesta.

Začelo naj bi se z uničevanjem. Za vsak primer, če bi bilo pravih zagrežev premalo, so policisti (oziroma druge

proti njim. Razbijači jadro zbežijo, policija se ustavi in rutina se ponovi v drugi ulici. Stvar štima samo na pol. Srboritimi protestnikom se na daleč vidi, da so preštudirali vse učbenike urbane gverile in da so pri svojem početju dokaj izvežbani in učinkoviti.

Kaj pa policija, uradno šolana, izurjena, opremljena, profesionalna, itd. združba? Je mar mogoče, da vsi ti tisoči policistov z neznansko mašinerijo in bojnimi rezviziti niso kos peščic cestnih bojevnikov? Kje so načrti, strategije za posredovanje? Zabava se medtem razvnema, opogumijo se tudi drugi demonstranti, navdušeni, da lahko sodelujejo v akcijskem lunaparku na vse strani letečih plinskih bomb, palic in tlakovcev. V splošnem kaosu je en demonstrant ubit.

Vzdružje je naslednji dan bolj turobno, v mesto se zgrinjajo nove množice mirnih demonstrantov. Policia prevzema pobudo in udriha na vse strani, čeprav z dvomljivim uspehom. Vrhunc šele prihaja: ponoči, ko so protesti že prenehali in so udeleženci mesto zapuščali,

službe, za prave snovalce načrta verjetno ne bomo izvedeli) pripeljali še svoje, preverjene nogometne huligane, ali celo same preoblečene policiste. Tako naj bi gnev prebivalcev in TV gledalcev jasno bil uperjen proti tem zakrinkanim zločincem. Policia naj sprva ne posreduje, da bo škoda večja. V samoobrambi pa le lahko uporabi druga sredstva, celo priporočljivo bi bilo, da se koga ustrelji, da bodo ostali bolj besni in razpoloženi za izgrede. Po vroč kostanj se seveda pošlje dvajsetletne nabornike brez znanja in izkušenj, verjetnost streljanja bo tako večja. Še malo se počaka, potem so itak vsi udeleženci krivi in se jih lahko po mili volji preganja in pretepa, zraven pa še malo uničuje po mestu.

Prekanjeni načrt je spodletel zaradi podcenjevanja javnosti in arogantne samovšečnosti organov, ki so po definiciji vedno na pravi strani. Meščani Genove so množice mirnih protestnikov pričakali s simpatijami, saj so bili vsi na isti strani pregrad in barikad. Toliko več žolča so zlili čez varuhe reda, ki so mirno dopuščali uničevanje. Novinarji in poročevalci tudi niso bili slepi za dogajanje, še posebej, ko so tudi sami občutili roko pravice. Ko so prišla na dan pričevanja o maltretiranih v zaporu in, kako nepresenetljivo, prvrženost specialcev svetemu Dučevemu izročili, so namesto trepljanja po ramenih italijanske oblasti morale poslušati ostre kritike

ostalih udeleženek vrha osmih. Obravnavanje podrobnosti in sodni procesi bodo gotovo še dolgi, saj se je razkrinkavanja zlorab lotila prava brigada zagretih pravnikov, ki bodo v policijskem vodstvu verjetno nadloga za marsikoga, ne le za nekaj mandatno odstavljenih žrtvenih kozlov. Najbolj zaskrbljujoč je poskus trpanja vseh protestnikov v isti koš z nasilnimi uničevalci skupin črnega bloka. Velikanska večina udeležencev je že lela mirno izraziti svoje legitimno nestrinjanje z idejami, ki jih med drugim zastopa G8, za kar so bili kaznovani s solzilcem in batinami, manj srečni tudi s hujšimi poškodbami, zaporom in mučenjem. Očitno se "največje države sveta" tako bojijo svojih lastnih državljanov, da ni nobena cena previsoka, da se jih utiša. Pardon, predvsem tistega dela svojih državljanov, ki mu ni vseeno, kaj se dogaja okrog njega in z njim, in ki si to upa povedati. Ob istem času je namreč potekala berlinska Parada ljubezni, nekaj tednov kasneje so v Italiji zletovali mladi katoliki, a klub še večjemu številu udeležencev policija ni čutila potrebe po posebnem nadzoru. Seveda, šlo je za dokaj drugačno vodilo - raverji se po domišljijskem pobegu iz resničnosti lahko normalno in pričakovanov vključijo v vzorce brezbržno potrošniške družbe, še bolj to velja za vernike, najbolj vodljivo in konformistično skupino prebivalstva. Na udaru so torej le tisti, ki se "nekaj grejo", ki bi radi nekaj naredili sami, zase in za druge, pa naj se to izraža skozi politiko, socialne akcije ali kulturo. To so tisti, ki gledano s stališča nekaterih slojev stalno sitnarijo in niso nikoli zadovoljni. Kako bi prijalo, če bi jim končno porezali peruti! Če bi jih lahko vse, od civilnikov do kulturnikov in mladinskih centrov, vključno, če hočete, z Mostovno/Masovno, označili za nevarne teroriste in jim prepovedali delo, ali kar zaprli. Krasni novi svet! Prenos scenarija dogodkov iz Genove v domače okolje ni iz trte izvit. Kljub očitnemu policijskemu fiasku, dokazih "terorizma", ki so potihem kar izpuhteli, in protestom ostalih držav, je naša policija očitno začutila potrebo, da obvaruje čast svojih kolegov in pride stvari do dna. Tako je sovražnika ostroumno zaznala v vrstah Urada za intervencije in njegova predstavnika obtožila zažigalnega napada na italijansko veleposlaništvo v Ljubljani. Policisti so v iskanju neobstoječih prostorov "urada" premetalni celo Metelkovo - priorno leglo zla in kriminala. Kljub tragikomični preiskavi in zasljevanju, ki seveda nista dokazala ničesar, je policija malo kasneje še enkrat

zvesto sledila novim italijanskim čenčam. Namreč, da je bil v aktivistično-turističnem taboru v Petičovih narejen nič manj kot logistični načrt za nasilje v Genovi... O umestnosti trditev ne bi izgubljal besed.

Vse skupaj žal zelo spominja na naci-punk afero izpred dvajsetih let. Tudi takrat je policija z vso gorečnostjo iskala domnevne sovražnike, tedaj v obliki naci punkerjev, na koncu pa se je lahko pohvalila le z aretacijo Igorja Vidmarja, ki je nosil značko s prečrtanim kljukastim križem. Danes naci skini, kar se policije tiče, lahko mirno paradirajo po Ljubljani, loviti in ustrahovati je treba drugačne razbojnike.

Očitno so nekateri tezo o koncu zgodovine vzeli malo preveč zares. Mar kdo res verjame, da živimo v najboljšem od vseh možnih svetov, ki se ne more več spreminjati, ker je že tako popoln? Da je vsak poskus spremembe, ali samo kritike, tako nevarno dejanje, da si zasluži najostrejše obsodbe in preganjanja? To lahko trdi samo zelo ozka "elita", ki se v resnici ne more več imeti boljše kot se že ima, a to vseeno poskuša na račun neposrednega izkoriščanja večine prebivalcev sveta, posredno pa zaradi negativnih globalizacijskih učinkov škoduje celotnemu človeštvu. Če mislite, da sodite v ta privilegirani krog, potem lahko uživate dalje, no problem. Drugače pa, če še niste, začnite počasi razmišljati. Da ne bi kdo zares postal prepričan, da lahko to počne namesto vas.

Simon Markič

Obnova v Avtonomnem kulturnem centru Metelkova mesto

V juliju in avgustu je na Metelkovi potekala Mednarodna rokodelska delavnica. Mojstrice in mojstri iz nemško-švicarskega cehovskega združenja Axt und Kelle so s pomočjo društev in posameznikov, ki delajo na Metelkovi, na unikaten način prenovili in usposobili osem objektov. Zunanost AKC Metelkova mesto je poleg tega postala bogatejša za tri kiparska dela (od tega ena fontana) in več muralov. AKC Metelkova mesto je enkraten socialno-kulturno-umetniški fenomen, ne samo v lokalnem, temveč predvsem v globalnem smislu. O tem denimo pričajo reportaže v revijah Glamur (Slovenija), Wallpaper (Velika Britanija), Die Zeit (Nemčija) ali pa recimo podatek, da bo AKC Metelkova mesto zastopal Slovenijo na mednarodnem bienalu likovnih umetnosti v Sao Paolu 2002.

Kritično o rockovski kritiki

Naj se sliši še tako kontradiktorno, branje rock'n'rolla je stvar, ki me od nekdaj vznemirja. Eno je deliti estetski užitek z nekom potem, ko si recimo preposlušal novo ploščo, ali ko odhajaš s koncerta. Občasno lahko nastopi tako imenovan "efekt nostalgijs", ki ti ga morda sproži določen motiv. Tretje pa je tako imenovani miseln kolaž, razmišljanje in pisanje o popularni glasbi, nekje vmes med entuziastičnim in akademskim pristopom. Kako metaforično opisati nek efekt, kako uspešno prenesti izkušnjo o tem, kako glasbo občutiš?

Znani ameriški glasbeni frik in večni cinik, *Frank Zappa*, je pisanje o rocku opisal kot situacijo, "ko ljudi, ki ne znajo govoriti, intervjujajo ljudje, ki ne znajo pisati, za ljudi, ki ne znajo brati."

Če parafraziram: pisanje o rockovski glasbi je odraz točno tiste stopnje, ki jo ta kultura pri nas zavzema. Pa če so to aktivni ustvarjalci rockovske produkcije v Sloveniji ali vsi tisti, ki ta rock'n'roll cirkus spremljajo in o njem pišejo. Za nas. Medtem, ko je pisanje o rock glasbi izven naših meja že zdavnaj postalo enakopraven del kulturniške kritike in eseistike, se zdi, da si pri nas korak za korakom šelete utira svoja pota.

Prav mediji so ključni generatorji razvoja popularne glasbe in delovanja sodobnih glasbenih podkultur. Še posebej pomembno vlogo igrata na tem mestu radio in TV, ki naj bi bila steba razvoja popularne glasbe nasploh. Kar se tiskanih medijev tiče, so vsi poskusi specializiranega rockovskega časopisa MADE IN SLOVENIA, neslavno propadli že po nekaj številkah. (odlične izdaje Groma, nekaj poskusov SubRocka, Rock Vibe...) Danes vendarle izhaja *Muska*, ki skuša s svojo uredniško politiko čim bolj slediti predvsem sodobni, popularni glasbi in njeni vpetosti v čas. Nekoč in predvsem danes. Informacijo o novih nosilcih zvoka, koncertnih dogodkih, mora poslušalec dobiti NEMUDOMA.

In v kakšni vlogi nastopa *rock kritik*?

V SSKJ na 493 str. dobimo pod pojmom k r i t i k a :

- 1.analiza novega znanstvenega ali umetniškega dela zaradi splošne presoje in ločitve pozitivnih in negativnih sestavin;
2. kritik: kdor se poklicno ukvarja s kritiko.

Predpostavljam, da ima dober rockovski kritik (še) vedno rad glasbo, o kateri piše. Da ga ta še vedno vznemirja do te mere, da o njej vedno znova raziskuje, jo inovativno in kreativno predstavlja, analizira, in to lastno videnje in občutenje lansira javnosti. (in da NI, kot se to pri nas npr. dogaja, recimo direktor lokalne radijske postaje, pevec v lokalnem bendu in mimogrede še gestujuči s svojo oddajo na nacionalnem radiu..) Kdo je tu lahko objektiven??

V nasprotju s splošnim mnenjem, ki pravi, da je kritik frustriran glasbenik, Frith zatrjuje, da je pravzaprav *frustriran diskdžokej*.

Bistvo predstavljanja nove glasbe in glasbenih izdelkov je torej, vzbuditi v bralcu željo, da le ta omenjeni izdelek poišče. Da bralca predramiš. Animiraš. Za izdelek. Za GLASBO. In ne za dodatke v stilu, kakšno dobro oprsje ima (še vedno) pri petdesetih Debbie Harry ali s kakšnim občutkom, strastjo in ljubezenskim žarom se odkrito, kakšno naključje, spet pri petdesetih, izpoveduje Joni Mitchel na svojem zadnjem glasbenem izdelku. Kot se je to v rockovskih kritikah zapisalo našim kritikom...

Od rockovskega kritika se pričakuje, da je pronicljiv, razgledan, duhovit, pošten, glasbeno odprt in iskreno radoveden do konca in naprej. Da z določeno mero distance in občutkom za prefinjeno analizo recenzira, ocenjuje in predstavlja nov, vznemirljivo čuten, melodičen in dopadljiv glasbenih izdelek.

Rockovska kritika naj bi se navdihovala iz svojih subjektov, vendar naj bi bila istočasno ločena od njih. Morala bi biti senzualna, psihološka in bistra. In ne nazadnje bi morala stati na lastnih temeljih, brez uslug cenenih trikov in razvilitih subjektov, sebi kot v opravičilo. V današnji fazi razvoja najdemo rockovsko pisanje na absurdno širokem nizu pristojnih mest: od nacionalno potrošniških revij do lokalnih tednikov, od fanzinov do univerzitetnih antologij, od dnevnikov do reklamnih letakov založb, promotorjev koncertov, trgovin. Kljub različnim pristopom in nivojem pisanja, ostaja rockovska kritika še vedno v kulturnem getu.

Kaj lahko storimo, da bi stvari spremenili?

Veliko je pristopov do kritičkega dela in kar nekaj poti, kako vzpodbuditi, zgraditi in navdahniti občinstvo v informirane poslušalce in bralce.

"Namesto, da se vsi skupaj, umetniki in pisci, novinarji in akademiki, posamezno umikamo v svoje ločene svetove, kjer samozadovoljno govorimo sami s sabo", ugotavlja Anthony De Curtis v svojem Intru v knjigi Reading Rock&Roll, "bi vsi skupaj morali poiskati nove smeri komunikacije. In dokler bodo kritiki nadaljevali svoj lasten ples, sploh ne bo važno, ali sploh plešejo".

Saj res, koga briga...

Varja Velikonja

Kam naj se dam?

07.09. od 19h, Snežni stadion, Maribor

Koncert za strpnost, mir in solidarnost

Zaklonišče prepeva, Shyam, Unimogs band, Obidil in Trije pijančki.

Vstop na koncert je brezplačen.

Ostali koncerti **Zaklonišča prepeva:**

03.09. Ljubljana / Kongresni trg - Antenin žur

15.09. Domžale/ Dvorana Napredek (še ni potrjeno)

12.10. Nova Gorica / Cream (dobrodeleni nastop za Bolnišnico Stara Gora)

13.10. Mokronog pri Trebnjem / Kulturni dom

Klub Satchmo, Maribor

25.09. Zach / Grydeland duo (Norveška)

28.09. Evan Parker / Ned Rothenberg (VB/ZDA)

01.10. Modern Blues Quartet

29.10. The Ruins (Japonska)!

30.10. Sonicphonics + Billy Bang (VB, ZDA)

21.11. Living Daylights (ZDA)

23.11. Die Enttauschung Quartet (play Monk) (Nemčija)

Buba najavlja

01.10. Raging Slab in

Leadfoot (ZDA) - Orto klub, LJ

25.10. Bottom - Močvara, ZG

26.10. Bottom - Ljubljana

26.10. Paul Di'Anno (ex Iron Maiden), Rainmaker 888 - LJ

02.11. Victims Family - KSET, ZG

19.11. Pleasure Forever - Gorica (I)

22.11. Karma To Burn, 60 Watt Shaman - Orto klub, Ljubljana

25.11. New York Ska Jazz Ensemble - Gala hala, Metelkova, Ljubljana

Raging Slab

Napovedi FV

22.09. Adam West (USA, Fandango rec.) + Dogs Of Lust (D) - ŠŠK, Velenje

23.09. Adam West + Dogs Of Lust(D) - Fenix, Koprivnica/CRO

24.09. Adam West (usa) - Hiša kulture, Pivka

28.09. Cosmic Psychos (Avstralija) - Orto klub, Ljubljana

29.09. Cosmic Psychos - ZG ali Koprivnica

Hydromatics (člani Sonic

Rendezvous in Nitwitz) + Lombego Surfers (Švica)

13.10. MC Podlaga, Sežana

14.10. Orto Klub, Ljubljana

02.11. Apers (NL) + Retarded (I) + Mensen (Nor) - Murska Sobota

03.11 Apers (NL) + Retarded (I) + Mensen (Norveška) - MC podlaga, Sežana ali Orto Klub

04.11. Mensen (Norway girl punkS, Gearhead.) - Koprivnica / CRO

18.11. Dirtbombs + The Come-Ons (ZDA) + Bantam Rooster - Orto Klub, Ljubljana

20.11. Speedbuggy (ZDA, cow punk) - Koprivnica /cro

21.11. Speedbuggy (ZDA, cow punk) -Orto Klub, Ljubljana

29.11. Zeke + Hog Molly (ex-Tad, ZDA) - Orto Klub, Ljubljana

Klub Gromka

- Metelkova mesto, Ljubljana
(Gromka je spričo nujnih vzdrževalnih del med 3. in 6. septembrom zaprta.)

07.09. ob 20h Dejmo Stisnt Teater (DST):

David Mamet: Seksualna pverzija - prva repriza!
vstopnina 800 SIT.

07.09. ob 22.00 **Crossradio** v živo in direktno:

Belgrade Yard Sound System (Beograd), **Aesque** (Zagreb),
Harlem Underground (Deskle, Anhovo)

Vstopnina 500 SIT

Crossradio je cross-nacionalni, cross-kulturni in cross-žanski projekt, ki prek radijskih valov in internetnih povezav skrbi za obnovo tokov ter križanje kulturnih informacij in izmenjav med državami ex-Juge. Na valovih ljubljanskega Radia Študent, beograjskega radia B-92 in zagrebškega Radia Student se je na inicijativo ljubljanske in beograjske ekipe februarja letos začela troedina radijska oddaja Crossradio. Začetni trojki sta se do sedaj pridružili še ekipi zrenjaninskega Radia Kojot in sarajevskega Radia eFM. Vsaka od ekip enkrat tedensko pripravi in posreduje do dvajsetminutni prispevek o dogajanju na lokalni glasbeni in kulturni sceni, celoten skupek prispevkov pa se ob različnih terminih predvaja na vseh sodelujočih postajah.

Radio Študent: Crossradio-Mostogradnja je na sporedu vsako soboto ob 13.00 s ponovitvijo v sredo ob 24.00, celoten arhiv oddaj pa lahko poslušate na www.radiostudent.si

Cross-koncert

Že v petek, 7. septembra bo novonastala mreža prvič posegla še v koncertno dogajanje in udarila v živo! Na ljubljanski Metelkovi (klub Gromka in Menza pri Koritu) se bo zgodil prvi iz serije cross-koncertov, ki naj bi enkrat mesečno potekali v enem izmed mest, v katerih delujejo radijske članice mreže. V Menzi pri koritu bodo nastopali zrenjaninski hardkorovci

Overdrive, zagrebški trip-hop duberji **Abrakha-Dub-R** in domači skriti gost, v klubu Gromka pa se bo istočasno odvijal didžej spored: nastopili bodo: ta trenutek najmočnejši in najplivnejši beograjski didžej team **Belgrade Yard Sound System**, vodilni zagrebški didžej in producent ambientalne/jazzy elektronike **Aesque** in slovenski digitalni jazz trip dvojec **Harlem Underground**. Celotno dogajanje bodo povezovali voditelji z vseh sodelujočih radijskih postaj, prenos pa bo potekal prek radijskih valov sodelujočih radijskih postaj in prek interneta (www.radiostudent.si ter nove spletne strani www.crossradio.org).

24.09. ob 22.00

Defonija: The Tradition Trio

Alan Silva - klavijature, sintetizator, Johannes Bauer - pozavna, Roger Turner - bobni, tolkala

Pekarna Magdalenske mreže,

02.09. ob 21, Razstavišče Hladilnica

Performance in otvoritev slikarske razstave Franka Bušića

Meso je meso

14.09. **We Need You I. - Opening of the new season!**

Techno Arena: DJ Westbam, DJ Valentino Kanzyani, DJ Pero - Fullhouse, DJ Bizzy, DJ Psiho, Mc Mirimino

House Arena: DJ Joey Musaphia, DJ Timo Kretschmann, DJ Dave Manali, DJ Aleksij, DJ Alen, Mc Alexea

Trance Arena: DJ Pool, DJ Armando, DJ Krištof

Kam naj se dam?

Pixxelpoint 2001

Mednarodni festival računalniške umetnosti bo letos potekal prvi teden decembra v novogoriški Mestni galeriji in spremljevalnih prizoriščih. Rok za oddajo del je 15. septembra! www.pixxelpoint.org

Urad za republike Slovenije mladino razpisuje fotografiski natečaj na temo **Strpnost do drugačnosti**. Rok za oddajo del je 10.9.2001. Fotografije bodo nagrajene in razstavljene. Urad RS za mladino, Štefanova 1, 1000 Ljubljana www.mss.edus.si/um/drugacni.html

CMAK - najava in vabilo

V drugi polovici septembra se bo v Cerknem dogajal **3. Festival mladinske ustvarjalnosti** oz. "Cmakajne - mladi družimo se radi 2001". Organizatorji vabijo k udeležbi ustvarjalne posameznike in skupine, po možnosti s področij gledališča, videa, fotografije, likovne umetnosti, etno-jazzy-akustične glasbe, lutkarstva, itd. za sodelovanje pri delavnicah in programu. Zainteresirani se čimprej oglašajte na intermedija@siol.net ali pošljite faks na 05 3775 346, po možnosti že z osnovnimi podatki o zamišli sodelovanju.

07.09. ob 22h Poletna scena KGŠ - **Ana Pupedan**

Jesenske serenade v Trubarjevem antikvariju, Mestni trg 25, Lj 04.09. ob 20.00 "Poišči svoj.. item" - Slovenski tolkalni projekt 05.09. ob 20.00 Vse najlepše rožice - Matjaž Robavs, bariton + Tomaž Plahutnik, citre 06.09. ob 20.00 Odkrito - Razmišljanja v kadenci (improvizacije), Tadej Tomšič, tenor saksofon 07.09. ob 20.00 Glasba devetdesetih: Enzo Fabiani kvartet

DPZN vabi v "Šolo odprtih oken" v zapuščeni osnovni šoli v Borštu:

Začetek v nedeljo, 2. septembra 2001 ob 12. uri z otvoritvijo razstave Francija Blaškoviča.

V ponedeljek, 3. septembra ob 17.30: Marko Breclj - Prva enajstletka DPZN

V torek, 3. septembra ob 17.30 bo izkušeni uradnik Zorko Škvor govoril o delu Urada za mladino in o svojih pogledih na reševanje mladinske problematike: Uradno in neuradno o Uradu za mladino

Zvečer (po 20 uri 30 minut) se bosta predstavili jedri mladinskega organiziranega kulturnega življenja.

V sredo, 4. septembra 2001 ob 17.30 bo predaval doktor Tonči Kuzmanič: Kaj pomeni sprememba sveta tukaj in zdaj

Zvečer bo spet predstavitev organizatorjev (tudi s kulturnimi programom) mladinskega kulturnega življenja.

V četrtek 5. septembra bosta od 17h do 21h Franci Blaškovič in Miloš Pavlica govorila o gobarjenju v Istri in v slovenski politiki: Istra gre po gobe, Take in drugačne gobe v slovenski politiki

V petek, 6. septembra bosta od 17h do 21h predavala Vlasta Jalušič in Rastko Močnik: Kaj lahko feminizem pove politiki?, Od eko-hipohondrije do glavnih vprašanj današnjega sveta

V soboto, 7. septembra bo ob 17. uri razgovor s predstavniki uredništva Feral Tribuna in ob 19.30 sežig in pogasitev dveh Blaškovičevih del, namenjenih razstavi Ex tempore.

Ob 21.30 bo kulturni program in družabno srečanje.

V nedeljo, 8. septembra bodo zadnji dan na ogled razstave v zgradbi bivše osnovne šole, zvečer pa bodo s kamionom v koprsko bazo MKC preseljena kuhinja, spalnica, razstava, predmeti in material.

Masovna
p.p.1
5000 Nova Gorica

POŠTNINA PLAČANA PRI
POŠTI 5101 NOVA GORICA

TISKOVINA